

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Strona pozwana: E.P.

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 lit. e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej, zgodnie z którą właściwe organy mogą wydać decyzję nakazującą powrót wobec obywatela państwa trzeciego niepodlegającego obowiązkowi wizowemu, który przebywa na terytorium państw członkowskich w ramach pobytu krótkoterminowego, na tej podstawie, że jest on uważany za osobę stanowiącą zagrożenie dla porządku publicznego, ponieważ jest podejrzewany o popełnienie przestępstwa – pod warunkiem, że praktyka ta jest stosowana jedynie wówczas, gdy, po pierwsze, przestępstwo to jest pod względem rodzaju i zagrożenia karą wystarczająco poważne, by uzasadnić natychmiastowe zakończenie pobytu tego obywatela na terytorium państw członkowskich, oraz, po drugie, organy te posiadają spójne, obiektywne i dokładne informacje na poparcie swoich podejrzeń. Dokonanie stosownych ustaleń należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 grudnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – G.S. (C-381/18), V.G. (C-382/18)/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawy połączone C-381/18 i C-382/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka imigracyjna – Dyrektywa 2003/86/WE – Prawo do łączenia rodzin – Wymagania dotyczące wykonania prawa do łączenia rodziny – Pojęcie „względów porządku publicznego” – Odrzucenie wniosku o zezwolenie na wjazd i pobyt członka rodziny – Wycofanie dokumentu pobytowego członka rodziny lub odmowa przedłużenia jego ważności)

(2020/C 54/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: G.S. (C-381/18), V.G. (C-382/18)

Strona pozwana: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

- 1) Na podstawie art. 267 TFUE Trybunał jest właściwy do dokonania wykładni art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin, w sytuacji gdy sąd powinien wypowiedzieć się w przedmiocie wniosku o zezwolenie na wjazd i pobyt obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który to obywatel Unii nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się, jeżeli przepis ten znalazł zastosowanie do takiej sytuacji, w sposób bezpośredni i bezwarunkowy, poprzez prawo krajowe.

- 2) Artykuł 6 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/86 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej, zgodnie z którą właściwe organy mogą – ze względów porządku publicznego – po pierwsze, odrzucić wniosek o zezwolenie na wjazd i pobyt na podstawie tej dyrektywy z uwagi na wyrok skazujący, który zapadł podczas wcześniejszego pobytu na terytorium danego państwa członkowskiego, oraz, po drugie, wycofać dokument pobytowy wydany na podstawie tej dyrektywy lub odmówić przedłużenia jego ważności, jeżeli wobec wnioskodawcy orzeczono karę wystarczająco poważną w stosunku do okresu pobytu, pod warunkiem że praktyka ta jest stosowana jedynie w sytuacji, gdy przestępstwo, które uzasadniało dany wyrok skazujący, miało wagę wystarczającą do wykazania, że niezbędne jest uniemożliwienie pobytu tego wnioskodawcy, oraz że organy te dokonują indywidualnej oceny przewidzianej w art. 17 tej dyrektywy. Dokonanie stosownych ustaleń należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 grudnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus - Finlandia) – ML/Aktiva Finants OÜ

(Sprawa C-433/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Wymóg zagwarantowania postępowania kontradiktoryjnego i skutecznego środka odwoławczego – Orzeczenie sądu krajowego stwierdzające wykonalność wyroku wydanego przez sąd innego państwa członkowskiego – Postępowanie w przedmiocie przyjęcia krajowego środka zaskarżenia do rozpoznania)

(2020/C 54/06)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ML

Strona przeciwna: Aktiva Finants OÜ

Sentencja

- 1) Artykuł 43 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie przyjęcia środka zaskarżenia do rozpoznania, w ramach którego, po pierwsze, sąd odwoławczy rozstrzyga w przedmiocie przyjęcia danego środka do rozpoznania w oparciu o orzeczenie wydane w pierwszej instancji, względem którego wniesiono środek zaskarżenia, ewentualne uwagi drugiej strony postępowania oraz, w razie potrzeby, w oparciu o inne elementy akt sprawy, a po drugie, w ramach którego środek należy przyjąć do rozpoznania w szczególności, jeżeli istnieją wątpliwości co do zasadności zaskarżonego orzeczenia, jeżeli ocena zasadności tego orzeczenia nie jest możliwa bez przyjęcia środka zaskarżenia do rozpoznania lub jeżeli istnieje inna istotna przyczyna uzasadniająca przyjęcie środka zaskarżenia do rozpoznania.